

Dobrodružství
SHERLOCKA
HOLMESE

UMĚNÍ V KRVÍ

BONNIE
MACBIRDOVÁ

Mladá fronta

MLADÁ FRONTA

UMĚNÍ V KRVÍ

Dobrodružství
SHERLOCKA
HOLMESE

UMĚNÍ V KRVÍ

Bonnie
MacBirdová

Mladá fronta

Přeložila Petra Diestlerová

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této publikace nesmí být reprodukována, uložena v paměťovém systému či přenášena v jakékoli podobě či jakýmkoli prostředky, elektronickými, mechanickými, ani fotografickými, ve formě nahrávky či jinak bez předchozího písemného souhlasu vydavatele.

© Originally published in the English language by HarperCollins Publishers Ltd. under the title *Art in the Blood* © Bonnie MacBird, 2015

Translation © Petra Diestlerová, 2017
ISBN 978-80-204-4051-8

Pro Alana

Obsah

Předmluva /10

PRVNÍ ČÁST – Z TEMNOTY /13

1 Roznětka /15

2 *En route* /25

DRUHÁ ČÁST – MĚSTO SVĚTLA /31

3 Setkání s klientkou /33

4 Louvre /45

5 *Les Oeufs* /53

6 Le Chat Noir /55

TŘETÍ ČÁST – VYMEZENÍ LINIÍ /61

7 Útok! /63

8 Na šikmé ploše /71

9 *L'artiste en danger* /75

10 Příběh Mlle La Victoire /85

ČTVRTÁ ČÁST – V ZÁKULISÍ /93

11 Nesrovnalosti na Baker Street /95

12 Visutý most /99

13 Mycroft /101

14 Výzbroj lží /111

PÁTÁ ČÁST – V BŘIŠE VELRYBY 119

- 15 Příjezd /121
- 16 Nezbytné opravy /127
- 17 V lůně rodiny /133
- 18 První pohled /141

ŠESTÁ ČÁST – PADÁ TEMNOTA /147

- 19 Vražda! /149
- 20 Pokojská /155
- 21 Na římse /159
- 22 Strašlivá chyba /163

SEDMÁ ČÁST – PROPLETENÉ NITKY /173

- 23 Hrozba na obzoru /175
- 24 Watson vyšetřuje /187
- 25 Vidocquův příběh /197

OSMÁ ČÁST – NÁNOS ČERNI /209

- 26 Muž přes palubu /211
- 27 Pokrevní bratři /217
- 28 Okřídlené vítězství /225

DEVÁTÁ ČÁST – 221B /239

- 29 Do Londýna /241
- 30 Obnova /245

Poděkování /251

Předmluva

Když jsem během olympijských her v roce 2012 hledala v knihovně Wellcome Trustu jisté informace o viktoriánském lékařství, čirou náhodou jsem učinila objev tak ohromující, že rázem naprosto změnil směr mého bádání. Vyžádala jsem si několik starých svazků a donesli mi malou zaprášenou hromádku, v níž byly některé folianty tak zteřelé, že je pohromadě držely jen tenké plátěné stužky.

Rozbalila jsem největší z těch spisů, jakési pojednání o užívání kokainu, a zjistila, že je k zadní desce připevněný svazček volných listů.

Opatrně jsem stránky uvolnila a rozložila je před sebou. Rukopis mi byl podivně povědomý. Nemýlím se? Vrátila jsem se k obálce knihy; na titulní straně stálo vybledlým inkoustem jméno původního majitele: dr. John H. Watson.

A tam, na těch zpuchřelých papírech, jsem objevila dosud nezveřejněné, v úplnosti vyličené dobrodružství Sherlocka Holmese, jak je zapsal jeho přítel, právě tento dr. Watson.

Proč však nebylo otištěno spolu s ostatními už dávno? Můžu se pouze dohadovat, že důvod spočíval v tom, že tento příběh, delší a možná podrobnější než většina ostatních, odhaluje v Holmesově povaze jistou zranitelnost, jež mohla Watsonova přítel ohrozit během let aktivní práce. Nebo možná Holmes po přečtení rukopisu prostě zakázal příběh vydat.

Anebo je samozřejmě možné, že dr. Watson svůj rukopis roztržitě složil a z neznámých důvodů ho přivázal k zadním deskám této knihy. Tu poté ztratil nebo na ni zapomněl. A tak se o ten příběh s vámi podělím nyní, ovšem musím upozornit na jednu věc.

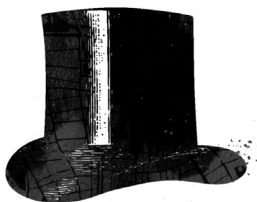
V průběhu času, možná kvůli vlhkosti a blednutí inkoustu, přestala být řada pasáží plně čitelná, a tak jsem se pokusila to, co chybělo, zrekonstruovat. Jestliže čtenář v textu odhalí nějaké stylistické prohřešky či historické nepřesnosti, žádám ho, aby je laskavě přičetl na vrub mé neschopnosti odpovídajícím způsobem zaplnit nerozluštitelná místa.

Doufám, že mé nadšení sdílíte. Jak nedávno o sobě a o dalších milovnicích Conana Doylea prohlásil Nicholas Meyer, objevitel příběhů jako *Sedmiprocentní roztok*, *Hrůza z West Endu* a *Trenér kanárků* – „Nikdy nemáme dost!“

Možná budou časem nalezeny i další nevydané příběhy. Hledejme je dál. A teď se pohodlně usadte u krbu a vychutnejte si tento.

PRVNÍ ČÁST

Z TEMNOTY

„Stanovil jsem si vysoký cíl zemřít raději vyčerpáním
než nudou.“

Thomas Carlyle

Roznětka

„Můj drahý přítel Sherlock Holmes kdysi řekl: „Umění v krvi má sklon nabývat nejpodivuhodnějších podob.“ A pro něj to rozhodně platilo. Ve svých četných záznamech našich společných dobrodružství jsem se zmínil o jeho hře na housle či herectví – avšak jeho umělecké nadání sahalo mnohem hlouběji. Jsem přesvědčený, že právě z něj vyrostly kořeny jeho pozoruhodného úspěchu coby prvního detektivního konzultanta na světě.

Zdráhal jsem se psát podrobněji o Holmesových uměleckých sklonech, abych neodhalil nějakou jeho zranitelnou stránku, jež by ho mohla ohrozit. Je dobře známo, že výměnou za své vizionářské schopnosti trpí umělci často nadměrnou citlivostí a prudkou proměnlivostí nálad. Existenciální krize či pouhá nuda z nicnedělání dokázaly Holmese uvrhnout do ochromující zasmušlosti, z níž jsem mu nedokázal pomoci vybřednout.

A právě v takovémto stavu jsem svého přítele zastihl koncem listopadu roku 1888.

Londýn halila sněhová pokrývka a město se stále ještě nevzpamatovalo z vleklé hrůzy Rozparovačových vražd. V tu chvíli jsem si však nedělal starosti s násilnými zločiny. Právě toho roku jsem se oženil s Mary Morstanovou, pohodlně jsem se uvelebil v domáckém hnízdečku a bydlel jsem v jisté vzdálenosti od pokojů, které jsem dříve sdílel s Holmesem v Baker Street.

Jednoho dne jsem si právě spokojeně četl u krbu, když mi zadýchaný posel donesl vzkaz. Otevřel jsem ho a četl: „Doktore Watsone – on právě číslo 221B podpálil! Hned přijďte! – paní Hudsonová.“

Za pár vteřin jsem se už řítit v drožce ulicemi směrem k Baker Street. Když jsme zahýbali kolem jednoho rohu, ucítil jsem, jak se kola smekla ve sněhových závějích a drožka se nebezpečně rozkymácela. Zabušil jsem holí do střechy. „Rychleji, člověče!“ křikl jsem.

Smykem jsme odbočili na Baker Street a já ihned spatřil hasičskou stříkačku a několik mužů vycházejících z domu. Vyskočil jsem z vozu a rozběhl se ke dveřím. „Ten požár!“ zavolal jsem. „Stalo se někomu něco?“

Mladý hasič na mě vytřeštil oči, které se v obličejí zčernalém dýmem nápadně leskly.

„Uhasili sme to. Domáci je na tom dobře. S tím pánem si nejsem tak jistý.“

Velitel hasičů ho odstrčil a zaujal jeho místo. „Vy znáte toho člověka, co tady bydlí?“ zeptal se mě.

„Ano, docela dobře. Jsem jeho přítel.“ Muž se na mě zvláště podíval. „A jeho lékař.“

„Tak to se na něj běžte mrknout. Něco s ním je. Ale vod vohně to nemá.“

Díky bohu, takže Holmes je přinejmenším naživu. Protáhl jsem se kolem nich do haly. Tam stála paní Hudsonová a lomila rukama. Nikdy jsem tu drahou dámu nespatrił takhle rozrušenou. „Pane doktore! Ach, pane doktore!“ zvolala. „Děkuju nebesům, že jste přišel. Poslední dobou je to hrůza, a teď tohle!“ Její jasné modré oči se leskly slzami.

„Stalo se mu něco?“

„Ten oheň mu neublížil. Ale něco, něco hrozného... to od té doby, co byl ve vězení! Je samá modřina. Nemluví, nejí.“

„Ve vězení! Jak se to... Ne, to mi povíte později.“

Rozběhl jsem se vzhůru po těch sedmnácti schodech k našim dveřím, a tam jsem se zarazil. Hlasitě jsem zatukal. Zevnitř se nic neozvalo.

„Běžte dovnitř!“ zavolala paní Hudsonová. „Jen běžte!“

Rozrazil jsem dveře.

Okamžitě na mě záutočil závan studeného vzduchu páchnoucího kouřem. V důvěrně známém pokoji zněly zvuky povozů a kroků zvenčí zdušeně, skoro úplně utlumené čerstvým sněhem. V jednom rohu ležel převrácený koš na odpadky, zčernalý a mokrý, opodál se

na zemi válel zuhelnatělý papír a kousek závěsu shořel a nyní z něj visely promáčené cáry.

A pak jsem ho uviděl.

Vlasy měl rozčuchané, tvář popelavou z nedostatku spánku a výživy, a upřímně řečeno vypadal, jako by utekl hrobníkovi z lopaty. Ležel na pohovce, zahalený v otrhaném vínovém županu, a celý se třásl. V nohách měl zmuchlanou starou červenou přikrývku a teď ji rychle vytáhl nahoru a zakryl si jí tvář.

Požár a zatuchlý tabákový kouř naplnily pracovnu štiplavým nakyslým pachem. Otevřeným oknem se dovnitř řinul mrazivý vzduch.

Přešel jsem k němu, zavřel je a vzápětí se z toho puchu rozkašlal. Holmes se nepohnul.

Jeho pozice a přerývaný dech mi okamžitě prozradily, že si něco vzal, něco s intoxikačními či stimulačními účinky. Zaplavila mě vlna hněvu, vzápětí následovaná provinilostí. Užíval jsem si novomanželského blaha a uplynulo pěkných pár týdnů od chvíle, kdy jsem svého přítele naposledy navštívil nebo s ním promluvil. Holmes vlastně celkem nedávno navrhl, abychom spolu zašli na koncert, jenže kromě společenského života ženatého muže jsem měl plné ruce práce s vážně nemocným pacientem a zapomněl jsem odpovědět.

„No tak, Holmesi,“ oslovil jsem ho. „Ten požár. Povězte mi o něm.“

Žádná odpověď.

„Vyrozuměl jsem, že jste byl nakrátko uvězněn. Proč? Proč jste mi nevzkázal?“

Nic.

„Holmesi, trvám na tom, abyste mi pověděl, co se děje. Ačkoli jsem teď ženatý, víte přece, že se na mě můžete obrátit, když se stane něco jako... když se... když...“ Zajíkl jsem se. Ticho. Sevřela mě plíživá nevolnost.

Odložil jsem si svrchník a pověsil ho na staré známé místo, vedle jeho kabátu. Vrátil jsem se k němu. „Potřebuju pochopit, co to mělo být s tím požárem,“ řekl jsem tiše.

Zpod odrbané pokrývky se vynořila tenká paže a neurčitě mávla. „Nehoda.“

Bleskurychle jsem ho uchopil za ruku a přitáhl si ji ke světlu. Byla, jak říkala paní Hudsonová, posetá modřinami, a navíc se po ní táhla

jedna hlubší řezná rána. Na vnitřní straně jsem objevil něco ještě znepokojivějšího: zřetelné stopy po jehle. Kokain.

„U sta hromů, Holmesi. Dovolte, abych vás vyšetřil. Co se kčertu v tom vězení stalo? A proč jste tam vůbec byl?“

Překvapivou silou se mi vyškubl a zastrčil ruku zpátky pod deku. Ticho. A pak nakonec: „Prosím, Watsoně. Nic mi není. Běžte pryč.“

Zaváhal jsem. Tohle bylo daleko horší než příležitostné záchvaty ponuré nálady, které jsem u něj zažil v minulosti. Začínal jsem si dělat starosti.

Usadil jsem se do křesla naproti pohovce a rozhodl se, že si počkám. Zatímco hodiny na krbové římse tikaly a minuty se měnily v hodinu, moje obavy se prohlubovaly.

O něco později se dostavila paní Hudsonová se sendviči, ale Holmes je odmítl vzít na vědomí. Když pobíhala po místnosti a vytírala vodu, která tam zůstala po hasičích, křikl na ni, ať jde pryč.

Vyšel jsem s ní na odpočívadlo a zavřel za námi dveře. „Proč byl ve vězení?“ zeptal jsem se.

„Já nevím, pane doktore,“ přiznala. „Mělo to co dělat s tím Rozparovačovým případem. Obvinili ho z falšování důkazů.“

„Proč jste mě nezavolala? Nebo jeho bratra?“ zeptal jsem se. Tou dobou jsem věděl jen málo o tom, jak značný vliv má Holmesův starší bratr Mycroft na vládní záležitosti, a přece jsem jaksi vytušil, že mohl zasáhnout v jeho prospěch.

„Pan Holmes nikomu nic neřekl, prostě zmizel! Myslím, že dobře týden o tom jeho bratr vůbec nevěděl. Samozřejmě ho pak hned pustili, ale škoda už byla nadělaná.“

Až mnohem později jsem se dozvěděl podrobnosti o tomto hrůzném případě a o nespravedlivých zkouškách, jimiž byl kvůli němu můj přítel vystaven. Nicméně jsem odpřisáhl, že o této záležitosti pomlčím, a tak musí zůstat otázkou, kterou se jednou budou zabývat dějepisné knihy. Řeknu pouze, že můj přítel celý případ značně osvětlil, což jistí lidé v nejvyšších vládních kruzích považovali za nanejvýš nevíтанé.

To je však úplně jiný příběh. Vrátil jsem se ke své vigilií. Plynuly hodiny a já ho nedokázal přimět, aby vstal, aby se mnou promluvil ani aby se najedl. Dál nehybně spočíval na pohovce a mně bylo jasné, že propadl nebezpečné depresi.

Ráno se překlopilo do odpoledne. Když jsem stavěl na stolek poblíž Holmesa šálek čaje, náhodou mi padl zrak na nějaký papír, který se tam povaloval, Zdálo se, že jde o zmuchlaný osobní dopis. Tiše jsem rozložil spodní část a přelétl očima podpis: „Mycroft Holmes.“

Rozložil jsem zprávu úplně a přečetl si ji. „Hned přijď,“ stálo tam, „záležitost H/P vyžaduje tvoji okamžitou pozornost.“ Složil jsem list a zastrčil jsem ho do kapsy.

„Holmesi,“ řekl jsem, „dovolil jsem si –“

„Spalte ten dopis,“ ozvalo se zpod pokrývky ostře.

„Na to je tu moc mokro,“ opáčil jsem. „Kdo je ten ‚H lomeno P‘? Váš bratr píše –“

„Říkám, spalte ho!“

Už nic nedodal a zůstal se zakrytou tváří bez hnutí ležet. Jak večer postupoval, rozhodl jsem se, že v čekání vytrvám a zůstanu přes noc. Buď se nají, nebo se zhroutí – a já budu po ruce, jako jeho přítel a jeho lékař, abych posbíral trosky. Ano, byly to ušlechtilé myšlenky, nicméně krátce poté jsem usnul.

Nazítří jsem se probudil časně zrána, přikrytý stejnou červenou dekou – v tu chvíli jsem si uvědomil, že pochází z mé někdejší ložnice. Stála nade mnou paní Hudsonová a držela podnos s čajníkem a dalším dopisem – podlouhlým, světle růžovým.

„Z Paříže, pane Holmesi!“ oznámila a zamávala na něj obálkou. Žádná odpověď.

Zadívala se na Holmesa a nesnědené včerejší jídlo, zavrtěla hlavou a vrhla na mě ustaraný pohled. „Už jsou to čtyři dny, pane doktore,“ pošeptala mi. „Udělejte něco!“ Položila tác na stolek vedle mě.

Pomačkaná postava na pohovce na ni odmítavě mávla vyhublou paží. „Nechte nás, paní Hudsonová!“ zamumlal Holmes. „Dejte mi ten dopis, Watsone.“

Domácí odešla a cestou na mě povzbudivě kývla.

Já sebral obálku z podnosu a podržel ji mimo dosah. „Nejdřív se najezte,“ nakázal jsem.

S vražedným pohledem se vynořil ze své kukly, nacpal si do úst sušenku a zahlížel na mě přitom jako navztekané dítě.

Odtáhl jsem obálku ještě dál a přivoněl si k ní. Odměnil mě neobvyklý a příjemný parfém, zjevně vanilka a ještě něco jiného. „Áááách,“ vydechl jsem rozkoší, ale to už se Holmesovi podařilo

vyškubnout mi dopis z ruky a vzápětí vyplivl tu sušenku. Pečlivě si obálku prohlédl, pak ji roztrhl, vytáhl list papíru a rychle ho přeletěl pohledem.

„Ha! Co si o tom myslíte, Watsone?“ Jeho bystré zelené oči kalilo vyčerpání, ale zářila z nich zvědavost. Dobré znamení.

Převzal jsem od něj list. Když jsem papír rozkládal, všiml jsem si, jak se Holmes váhavě dívá na čajník. Nalil jsem mu šálek, šplíchl do něj trochu brandy a podal mu ho. „Napijte se,“ pobídl jsem ho.

Dopis nesl pařížskou známku se včerejším datem. Napsaný byl zářivě růžovým inkoustem na kvalitním papíře. Prohlédl jsem si křehký rukopis.

„Je to francouzsky,“ oznámil jsem a vrátil list Holmesovi. „A skoro nečitelné, i kdyby to francouzsky nebylo. Tumáte.“

Netrpělivě po dopisu sáhl a oznámil: „Písmo – s naprostou jistotou ženské. Vůně, ááách... květiny, ambra a náznak vanilky. Myslím, že je to nový parfém od Guerlaina, který vyvíjejí pod názvem „Jicky“, ale dosud ho neuvedli na trh. Ta zpěvačka – neboť tak se sama označuje – musí být úspěšná, nebo přinejmenším hodně obdivovaná, že se jí podařilo získat lahvičku s předstihem.“

Holmes se posunul k lepšímu světlu u krbu a začal předčítat s divadelním patosem, kterým jsem se čas od času bavil, a jindy ho alespoň trpně snášel. Francouzsky uměl plynně, takže překlad byl pro něj hračka.

„Milý pane Holmesi,‘ píše, ‚vaše pověst a uznání, jehož se vám nedávno dostalo od mé vlády, mě přiměly k tomu, abych k vám vznesla tuto neobvyklou prosbu. Potřebuji Vaši pomoc ve vysoce osobní záležitosti. Ačkoli působím v Paříži jako koncertní zpěvačka a jako takovou mě patrně považujete za osobu nižší kasty‘ – kasta, to je na kabaretiérku zvláštní slovo – ‚snažně Vás prosím, abyste mou prosbu zvážil.‘ Och, tohle nepřečtu, inkoust je příliš bledý!“

Holmes zvedl dopis k plynové lampě nad naším krbem.

Všiml jsem si, že se mu třese ruka a sotva se drží na nohou. Přistoupil jsem k němu, abych mu mohl číst přes rameno.

„Dále tu stojí: ‚Píši vám v nesmírně naléhavé záležitosti, jež se týká jednoho Vašeho významného krajana a otce mého syna‘ – zde ta dáma přeškrtnala jméno, ale připadá mi, že to je – co to, hrome?“